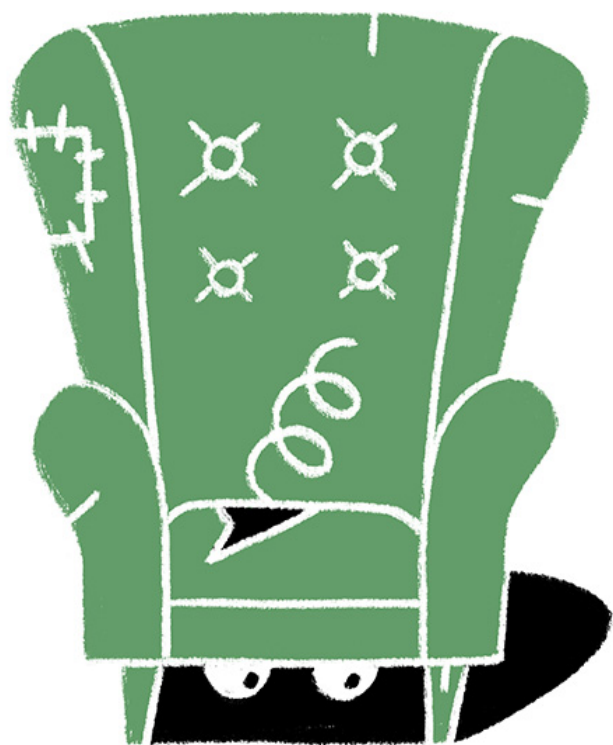

MARIE REJFOVÁ

KDO MÁ ZA UŠIMA

KDO MÁ ZA UŠIMA

**Knihy Marie Rejfové
v nakladatelství Mystery Press**

JOSEFÍNA DIVÍŠKOVÁ

Kdo jinému jámu kopá
Komu straší ve věži
Kdo maže, ten jede

Ebookové novely

Kdo má pod čepicí
Kdo má za ušima

Připravujeme

Co se vleče, neuteče

MARIE REJFOVÁ

KDO MÁ ZA UŠIMA

Mystery Press
2019

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Marie Rejřová, 2019

Cover Illustration © Daniel Špaček, 2019

Cover Art © Veronika Kopečková, 2019

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2019

ISBN 978-80-7588-156-4 (epub)

ISBN 978-80-7588-157-1 (mobi)

ISBN 978-80-7588-158-8 (pdf)

Prosincové slunce hrálo a měnilo ulice v překážkové dráhy plné louží, prosoleného rozbředlého sněhu a psích exkrementů. Josefina si mohla blahopřát – trasu ze základní umělecké školy do Jiráskovy ulice zvládla jen s jedním trestným bodem a pětiminutovou zastávkou u jedné z kaluží, aby si vyčistila podrážku.

Obvykle tolik štěstí neměla, ale dnes ve vzduchu voněly Vánoce a ona cítila, že má energie na rozdávání. I z toho důvodu přemluvila samu sebe a vyrazila hledat dům čalouníka Mrkvičky. Malý Vládík junior nepřišel na hodinu, a ona podlehla náhlému pnutí zachovat se jako vzorný pedagog. Bez ohledu na hodnotu drahých olejových barev, které si před pár dny vypůjčil bez jejího vědomí.

Starší zástavba řadových domků bez předzahrádek nenechávala nikoho na pochybách, že se nachází v méně výstavní části města. Vypadaly všechny stejně: omšelé zdi, dveře, od kterých vedly tři schody přímo na chodník, zacákaná sklepní okna a chatrné střechy pospravované eternitem a ověšené tajícím sněhem, ze kterého kapala voda. Jediný zkrášlující prvek představovaly řetězy žárovíček, hvězdy, sobíci a truhlíky s větvičkami chvojí, které nedočkavě hospodyně vystavily na mokré parapety.

Čalounictví pana Mrkvičky se dalo poznat jen podle plechové tabule nade dveřmi, a to ještě pokud byl případný zájemce o řemeslné služby člověk gramotný a dokázal uhádnout osm chybějících písmenek z celkových jedenácti. Protože modře napsané NIC rozhodně nemohlo být tou správnou reklamou. Nehledě na to, že tu chyběla výloha nebo cokoliv jiného, co by lákalo případné zákazníky. O zvonku nemluvě.

„Tak fajn,“ odhodlala se Josefína, vyšla po schůdkách ke dveřím a zatřukala. Okamžik čekala, a když nikdo neotevřel, vzala za kliku.

Ocitla se v předsíni. Kromě vázy s umělým fikusem, několika vyšisovaných reprodukcí holandských krajin a nacucaného hadru místo rohožky tady nebylo nic. Z nitra domu se ozývalo cinkání nádobí a kdesi pod Josefínou hrálo rádio. Mistr se právě rozhodl osladit si kávu o trochu víc a ona zaváhala.

Možná že tahle návštěva nebyl dobrý nápad... ale no tak, Jan Amos by z ní teď velkou radost neměl... Vydechla a rozhodla se jít po zvuku Božského K.

„*Svý bendžo naladím, a jinak nic.*“

Sestoupila do sklepa.

„*Oslavím sám vánoční svátky.*“

Minula dveře a pokročila k dalším – otevřeným.

V prostorné místnosti osvětlené slabou žárovkou klečel muž v montérkách a bušil do torza čehosi, co předtím musela být židle. Pod špinavým oknem stál dlouhý ponk, na němž se vyjímaly barevné štočky látek, nastříhaných koženek, svazky motouzů, kusy zažloutlého molitanu a všelijakých dalších věcí, které Josefína nedokázala ani pojmenovat. Mezi tím leželo poházené náradí. Kromě židle, na které se dotýčný činil, zde polehávalo asi tucet jejích kamarádek v podobně zuboženém stavu.

Karel zmlkl v půli věty.

Muž se narovnal. Měl řídké vlasy a povislé břicho.

„Dobrý den,“ vykoktala. „Pan Mrkvička?“

„Má bejt?“

„Josefína Divíšková,“ napřáhla ruku. Spíš než v akt zdvořilosti doufala, že muž položí kladivo, které stále svíral v ruce.

Neudělal ani jedno. „A?“

„Učím vašeho syna,“ upřesnila. „Vladislava.“

Hleděl na ni.

Nervózně přešlápla z nohy na nohu. Pán působil značně primitivně a ona nechala výřečnost někde na chodníku u kaluže.

„To je blbost,“ prohlásil nakonec. „Vás jsem nikdy neviděl. A to znám všechny učitelky ze základky.“

Spolkla ironickou poznámku, která jí přišla na jazyk, a vykouznila svůj nejkrásnější úsměv.

„Já jsem ze základní umělecké školy. Váš Vládík ke mně chodí na výtvarný kroužek.“

„E?“

„Malovat.“

„Jo tohle,“ mávl kladivem a ohnul se zpátky k práci.

„Včera nepřišel na hodinu,“ uhodila rovnou hřebík na hlavičku. „Na poslední malování před Vánoci se děti vždycky těší.“

„Říkal jsem ženě, že ta výtvarka je blbost,“ praštil do opěrky židle, divže Josefina nenadskočila, a potom znovu.

„Myslela jsem si, že nábytek spravujete!“ křikla.

„Taky že jo! Jsme jediný pořádný čalounictví široko daleko!“

„Málem jsem to přešla!“ snažila se udržet konverzaci na úrovni.

„Kdo potřebuje, tak o nás ví!“

„Máte pravdu!“ halasila dál. „Reklamou dobrého řemeslníka je jeho práce!“

Začalo jí z toho řvaní bolet v krku. Ještě dvě tři židle, které čalouník zdemoluje, a vykašle se na svoje poslání i na Jana Amose.

„Tyhle manžel štípe na podpal!“

Josefína se otočila. Za ní stála žena v křiklavě žlutých legínách a napasovaném tričku se stříbrnými flitry.

„Pojďte z toho kraválu nahoru, paní učitelko!“ pokynula Josefíně, ať ji následuje.

Vyšly do chodby.

„Vašemu muži jde práce pěkně od ruky, paní Mrkvičková!“

„Děláme, co můžeme,“ zavolala přes rameno. „V dnešní době nám nic jinýho nezbejvá.“

Josefína následovala její široké pozadí po schodech a těšila se, až jí přestane hučet v uších.

Konečně se dostaly nahoru do předsíně.

„Dáte si kafe?“

„No...“, zaváhala Josefína.

„Ale mám jenom rozpustný. Chtěla bych si někdy pořídit ten hezkej kávovar, co ukazují v televizi, a udělat si pořádný presičko. Jenže...“, zatvářila se nešťastně, „to aby člověk chodil krást.“

„Mám teď takový problém s Vládičkem, paní Mrkvičková. Nepřišel na hodinu a –“, zarazila se. Jak matce říct, že si její syn rád bere cizí věci?

„Je to pacholek,“ povzdychla si čalouníková žena. „Pojďte dál. A nezouvejte se, prosím vás.“

K tomu by mě nepřinutil ani Svatý otec, pomyslela si Josefína při pohledu na špinavou podlahu.

Vstoupily do kuchyně.

„Moc se tu nerozhlížejte, nemám poklizenou,“ řekla paní Mrkvičková a přitočila se ke sporáku. „Bude to chvilku trvat. Rozbila se mi varná konvice, tak dělám všechno na plynu.“

Josefína se posadila za stůl pokrytý plastovým kostkovaným ubrusem a spoustou nádobí. Nízký pultík odděloval prostor kuchyně od obývacího pokoje, kde vládl podobný chaos jako tady.

„Ale počkejte,“ nadechla se paní domu a otevřela skříňku vedle sporáku. „Něco tu mám.“ Než stačila Josefína mrknout, vytáhla láhev Johnnie Walkera. „Na manžela je to moc sváteční pití.“

„Děkuju, ale dala bych si raději kávu,“ zarazila ji včas Josefína. „Máte Vládíka doma?“

Paní Mrkvičková zavřela skříňku a napustila vodu do konvice. „Jo, je u sebe nahoře.“

„Mohla bych s ním mluvit?“ nadzvedla se Josefína.

„Nejdřív si dáme kafe,“ vzala jí naději na útěk Mrkvičková.

„Chodí do zušky sám,“ podotkla Josefína opatrně. „Ve druhé třídě.“

„No dyť. Měl by jít rovnou tam, a ne se courat po městě.“ Svatá prostoto, zaúpěla v duchu Josefína.

Čalouníková opláchla dva hrnky a postavila je na linku.

„Dáme si pořádný,“ pravila významně.

„A vy byste ho vodit nemohla? Chápu, že skloubit to se zaměstnáním je složité, ale je to pouze jednou týdně...“

Následoval další povzdech paní domu.

„Doktor mi napsal invalidní důchod. Sotva se doveleču do samošky na nákup. Ale nedá se svítit. Tonda je zvyklej na teplou večeri. Pustí si sportovní noviny a u toho debužiruje.“ Tíha argumentů paní čalouníkové byla zničující. Opatrně odsypala do hrnků mletou standardku přímo z pytlíku a zalila ji vodou. „Už toho kafe moc nemám. Tak to vidíte, budu muset jít nakoupit. Pečivo taky. Člo-

věk vezme pár rohlíků, máslo, nějaký salám, sejra, a máte to hned za dvě stovky. Ještě že má švagr slepice.“

„Vládík je moc šikovný kluk,“ obrátila list zpátky Josefína. „Půjčil si nedávno ode mě krabici s tubovými olejovými barvami. Nedají se sehnat v běžném obchodě a potřebovala bych s nimi malovat.“

„Proč to neřeknete hned.“ Paní Mrkvičková zvrátila hlavu dozadu a zaječela: „Vlád’o!“

Nic. Jako na vývěsním štítu, napadlo Josefínu.

„Tak Vlád’o! Pojď dolů!“ řvala dál. S hlukem, který se ozýval ze sklepa, to v domě začínalo vypadat jako ve válcovně plechu.

Opět bez odpovědi.

Vládík je nejen šikovný chlapec, ale také poslušný, pomyslela si Josefína.

„Musíme za ním,“ pravila čalouníková nakonec. „Někdy si hraje tak hlasitě, že ani neví, co se kolem něj děje.“

První, co si Josefína představila, byla hra na tympány. Ve skutečnosti ležel Mrkvička junior na posteli a jezdil autíčkem po zdi.

„Ty jsi mě neslyšel?“ vstoupila Mrkvičková do pokojíčku podestlaného hračkami.

„Slyšel,“ odpověděl klučina, aniž by matce věnoval jediný pohled.

„Vládíčku,“ zašvitořila, „přišla za tebou paní učitelka na kreslení.“

Kluk se na posteli posadil, jako když ho píchne.

„Ahoj, Vlád’o,“ pozdravila ho Josefína. „Proč jsi nepřišel malovat? Dokončit ty domky. Musela to za tebe dodělat Evička.“

Zaraženě na ni zíral.